

S Šmarj je čudovit razgled na Koprski zaliv

(Ampak pred z robidami zgoščenimi bregovi potoka se vseeno modro umakne do bližnje hiše ter povpraša za pot.)

GOŠČAVE IN BREGOVITE ŠIRJAVE

Tako dokaj uspešno primotovilim do ruševin cerkvice sv. Jakoba nad vasjo Šered. Imeniten kraj za zajtrk je to! (Pa počitek se tudi že prileže.) Medtem pogledujem v daljavo, ki naj bi jih prehodil, če hočem priti tja do Črnega kala, pa so dovolj daleč in nepregledne, da nimam najboljših predstav o njih. Zato se zagnano odpravim naprej po cesti dol mimo zaselka Grbci naravnost pod Padno. Po do takrat številnih posvetih s planinsko karto Slovenska Istra mi je jasno, da bom v tem delu obral kar nekaj cest. Tisti navzgor proti Šmarjam se skušam izogniti z lomastenjem skozi gozd, pa me robidovje in nato gosto orošen travnik prav hitro prepričata, da so ceste pravzaprav kar pripravna reč. In grem lepo počasi na Šmarje, pa gor čez proti Pomjanu (čudovita vas!), v katerem sveti Jurij ugonablja zmaja (tu nekje je bilo gotovo »zmajevo« svetišče ljudi, ki so davno tega živeli v gradišču na tem razglednem kraju.) Prav res, to je kraj s posebno močjo, ki me tako poživi, da se z največjo vnemo spuščam proti Rokavi; ne nazadnje je lepše hoditi po kolovozu kot po asfaltu...

Pa še od kolovoza se kmalu poslovim in – saj bom ena, dve, tri dol! – brez posebnih težav zaidem na strm rob nad dolino. Pomolim nos sem, ga premaknem tja in se nekako zmotovilim dol, da lahko spet nekoliko potopotam po cesti, nato pa z nje hitro spet zabredem v goščavo.

Skoraj dobesedno, kajti v kolovozu ob njivah plavajo žabe in rastejo močvirne rastline. Pa nič zato, tamle me čaka Rokava in ob njej pridem mladane do Kubeda! Vsekakor – po zraku. Goščava za samotno hišo v dolini in pot, ki se izgublja v neznane skrivnosti, me potisneta v breg pod Boršt, ki ga zdelam z najboljšim uspehom samo zato, da lahko spet stopim na cesto. Pa kaj, razgledi so enkratni in ne nazadnje sem že pošteno čez pol načrtovane poti za ta dan.

Ampak vseeno me zabava misel, da se tam čez Zabavsko vardo potopim v gozd in se do Kraškega roba mladane ne ločim več od njegovih kolovozov in poti. V

Kubed pod skoraj deževnim nebom

Slovo med oblaki

VERA PIPAL

*Mišelj vrh, Šmarjetna glava,
dom Planika, vrh Triglava,
Vernar s soncem obsijan
Toscu vošči dober dan.*

*Grem in z mano so spomini.
Lepi, grenki – v bolečini
mislim nanje, ki jih ni
nikoli več na te poti.*

*Zjutraj, ko bo noč minila,
spet na Triglav bom stopila
in mu rekla na uho,
da sem prišla po slovo.*

*Megla Triglav je ovila,
ga popolnoma zakrila,
mene vetru prepustila.*

*Tiho sem na vrhu stala
in zaman pričakovala,
da si roki bova dala.*

Jesen v gorah

SLAVICA ŠTIRN

*Jesen v gorah:
jutranja slana,
po dežju oprano nebo
in sončna bleščava.*

*Vzpenjam se
korak za korakom.
Zahvaljujem se
za nov dan ljubezni.*